

★★★★★
ΕΜΕΙΝΑ ΑΝΑΓΔΟΣ.
Stephen King

CATRIONA WARD

ΤΟ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ
ΣΠΙΤΙ
ΤΗΣ
ΟΔΟΥ
ΝΙΝΤΣΕΣ

ΜΕ ΕΠΙΜΕΤΡΟ ΤΗΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΛΕΞΗΣ ΚΑΛΟΦΩΛΙΑΣ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Τεντ Μπάνερμαν

Σήμερα είναι η επέτειος του Μικρού Κοριτσιού με το Παγωτό Ξυλάκι. Όλα συνέβησαν στη λίμνη, πριν από έντεκα χρόνια – τη μια στιγμή ήταν εκεί και την επόμενη είχε εξαφανιστεί. Έτσι, η μέρα είναι ήδη κακή όταν ανακαλύπτω ότι ανάμεσά μας υπάρχει ένας Δολοφόνος.

Η Ολίβια πέφτει πρώτα με όλο της το βάρος στο στομάχι μου, βγάζοντας διαπεραστικούς ήχους σαν ξυπνητήρι. Δεν ξέρω αν υπάρχει κάτι καλύτερο από μια γάτα στο κρεβάτι. Την πειράζω, γιατί, όταν φτάσει αργότερα η Λόρεν, εκείνη θα εξαφανιστεί. Η κόρη μου και η γάτα μου δεν αντέχουν να βρίσκονται την ίδια στιγμή στο ίδιο δωμάτιο.

«Σηκώνομαι!» λέω. «Σειρά σου να φτιάξεις πρωινό!» Με κοιτάζει με τα κιτρινοπράσινα μάτια της κι έπειτα απομακρύνεται αθόρυβα, νυχοπατώντας. Βρίσκει έναν κύκλο όπου πέφτει ο ήλιος, ξαπλώνει και με κοιτάζει ανοιγοκλείνοντας τα μάτια της. Οι γάτες δεν παίρνουν από αστεία.

Φέρνω την εφημερίδα από την εξώπορτα. Μου αρέσει το τοπικό φύλλο, γιατί έχει μια στήλη για παρατηρητές πουλιών – μπορείς να τους στείλεις ένα κείμενο αν δεις κάτι ξεχωριστό, όπως έναν δρυοκολάπτη του Βορρά ή ένα σιβηρικό σπουργίτι. Ακόμα

και τόσο νωρίς, ο μισοσκότεινος αέρας είναι ζεστός σαν σούπα. Ο δρόμος μοιάζει πιο ήσυχος απ' ό,τι είναι συνήθως. Σιωπηλός, σαν να θυμάται.

Όταν βλέπω το πρωτοσέλιδο, το στομάχι μου σφίγγεται. Να την. Είχα ξεχάσει πως η επέτειος είναι σήμερα. Δεν τα πάω τόσο καλά με τον χρόνο.

Πάντα χρησιμοποιούν την ίδια φωτογραφία. Τα μάτια της είναι μεγάλα κάτω από το γέισο του καπέλου της, τα δάχτυλά της σφίγγουν το ξυλάκι, λες και φοβάται μην της το πάρουν. Τα μαλλιά της είναι υγρά και γυαλιστερά, κομμένα αγορίστικα. Κολυμπούσε, αλλά κανείς δεν την τυλίγει σε μια χνουδωτή πετσέτα για να τη στεγνώσει. Δεν μου αρέσει αυτό. Μπορεί να κρυώσει. Δεν δημοσιεύουν την άλλη φωτογραφία, τη δική μου. Μπήκαν σε μεγάλες φασαρίες μ' αυτή. Αν και όχι τόσο μεγάλες, αν θέλετε τη γνώμη μου.

Ήταν έξι χρονών. Όλοι ταράχτηκαν. Έχουμε πρόβλημα μ' αυτό στα μέρη μας, ειδικά δίπλα στη λίμνη, έτσι τα πράγματα εξελίχθηκαν γρήγορα. Η αστυνομία ερευνήσε τα σπίτια όλων στην κομητεία που θα μπορούσαν να κάνουν κακό σ' ένα παιδί.

Δεν μου επέτρεψαν να βρίσκομαι μέσα στο σπίτι όσο εκείνοι έκαναν την έρευνα, έτσι βγήκα έξω και στάθηκα στα скаλιά. Ήταν καλοκαίρι, φωτεινό και ζεστό σαν την επιφάνεια ενός αστεριού. Το δέρμα μου καιγόταν αργά από τον ήλιο καθώς προχωρούσε το απόγευμα. Τους άκουσα να σηκώνουν το άσχημο μπλε χαλί στο καθιστικό, να σπάνε τις σανίδες του πατώματος και να ανοίγουν μια τρύπα στο βάθος της ντουλάπας μου, επειδή τους φάνηκε κούφια. Τα σκυλιά έφαξαν στην αυλή μου, στο υπνοδωμάτιό μου, παντού. Ήξερα τι είδους σκυλιά ήταν. Είχαν στα μάτια τους τα λευκά δέντρα του θανάτου. Ένας λεπτός άντρας με μια φωτογραφική μηχανή στο χέρι ήρθε και μου

τράβηξε μερικές φωτογραφίες όπως στεκόμουν εκεί. Δεν σκέφτηκα να τον σταματήσω.

«Χωρίς φωτογραφίες δεν υπάρχει άρθρο» μου είπε φεύγοντας. Δεν κατάλαβα τι εννοούσε, αλλά με χαιρέτησε χαρούμενα, έτσι κι εγώ του ανταπέδωσα τον χαιρετισμό.

«Τι συμβαίνει, κύριε Μπάνερμαν;» Η ντετέκτιβ έμοιαζε με πόσουμ. Φαινόταν πολύ κουρασμένη.

«Τίποτα». Έτρεμα. Πρέπει να είσαι ήσυχος, μικρέ Τέντι. Τα δόντια μου χτυπούσαν μεταξύ τους βγάζοντας αμυδρούς ήχους, λες και κρύωννα, αν και στην πραγματικότητα έσκαγα από τη ζέστη.

«Φωνάξατε το όνομά μου. Και τη λέξη “πράσινο”, νομίζω».

«Θα πρέπει να σκεφτόμουν την ιστορία που σκαρφίστηκεν όταν ήμουν παιδί για τα χαμένα αγόρια που μεταμορφώθηκαν σε πράσινα πράγματα, κάτω στη λίμνη». Με κοίταξε. Το ήξερα καλά αυτό το βλέμμα. Έτσι με κοιτάζουν διαρκώς. Κρατιόμουν σφιχτά από τον κορμό της μικρής βελανιδιάς στην μπροστινή αυλή. Το δέντρο μού έδινε τη δύναμή του. Υπήρχε κάτι να πω; Ακόμα κι αν υπήρχε, βρισκόταν μετέωρο στις παρυφές της σκέψης μου.

«Κύριε Μπάνερμαν, αυτή είναι η μόνη σας κατοικία; Δεν έχετε κανένα άλλο ακίνητο εδώ γύρω; Ούτε κάποια καλύβα που να τη χρησιμοποιείτε όταν πηγαίνετε για κυνήγι ή κάτι τέτοιο;» Σκούπισε τον ιδρώτα από το πάνω χείλος της. Η έγνοια τη βάραινε σαν ένα αμόνι στην πλάτη της.

«Όχι» είπα. «Όχι, όχι, όχι». Δεν θα καταλάβαινε αν της έλεγα για το μέρος που χρησιμοποιούσα τα Σαββατοκύριακα.

Η αστυνομία έφυγε τελικά. Έπρεπε, επειδή ήμουν στο 7-Eleven όλο το απόγευμα και αυτό το λένε όλοι. Το λείει η κάμερα ασφαλείας. Αυτό που συνήθως έκανα ήταν να κάθομαι στο πεζοδρόμιο δίπλα στις συρόμενες πόρτες. Όταν οι πόρτες άνοιγαν με ένα φσσς και άφηναν τους ανθρώπους να βγουν με ένα κύμα κρύου αέρα, ζητούσα καραμέλες. Μερικές φορές, αν είχαν, μου

έδιναν και κάποιες άλλες μού αγόραζαν. Η Μαμά θα ντρεπόταν αν το μάθαινε, αλλά μου άρεσαν πολύ οι καραμέλες. Ποτέ δεν πλησίασα τη λίμνη ή το Μικρό Κορίτσι με το Παγωτό Ξυλάκι.

Όταν κάποια στιγμή τελείωσαν και με άφησαν να ξαναμπώ στο σπίτι, μπορούσα να τους μυρίσω παντού. Ίχνη από κολόνια, ιδρώτα, λαστιχένιες σόλες και χημικά. Ήμουν ταραγμένος που είχαν δει τα πολύτιμα πράγματά μου, όπως εκείνη τη φωτογραφία της Μαμάς και του Μπαμπά. Η φωτογραφία είχε αρχίσει να ξεθωριάζει από τότε, τα χαρακτηριστικά των προσώπων γίνονταν όλο και πιο ακαθόριστα. Με εγκατέλειπαν, χάνονταν στο λευκό. Έπειτα, υπήρχε και το σπασμένο μουσικό κουτί πάνω στο ράφι του τζακιού – η Μαμά το είχε φέρει από τη μακρινή της πατρίδα. Το μουσικό κουτί δεν έπαιζε. Το έσπασα την ίδια μέρα που έσπασα και τις ρώσικες κούκλες, τη μέρα που έγινε εκείνο το πράγμα με το ποντίκι. Η μικρή μπαλαρίνα κόπηκε από τη βάση της, έσπασε και πέθανε. Ίσως ένιωσα χειρότερα για κείνη. (Την έλεγα Ελοΐζ, δεν ξέρω γιατί· απλώς μοιάζει με Ελοΐζ.) Άκουσα την όμορφη φωνή της Μαμάς στο αυτί μου. *Μου παίρνεις τα πάντα, Θίοντορ. Όλο παίρνεις, παίρνεις, παίρνεις.*

Εκείνοι οι άνθρωποι είχαν κοιτάξει όλα μου τα πράγματα με τα μάτια τους και τις σκέψεις τους και το σπίτι δεν το ένιωθα πια δικό μου.

Έκλεισα τα μάτια μου και πήρα βαθιές ανάσες για να ηρεμήσω. Όταν τα άνοιξα ξανά, η ρώσικη κούκλα μού ανταπέδωσε το χαμόγελο νωθρά. Δίπλα της ήταν το μουσικό κουτί. Η Ελοΐζ η μπαλαρίνα στεκόταν περήφανη και στητή, με τα χέρια της σε τέλεια χορευτική στάση πάνω από το κεφάλι της. Η Μαμά και ο Μπαμπάς χαμογελούσαν από τη φωτογραφία. Το όμορφο πορτοκαλί χαλί μου έμοιαζε μ' ένα στρώμα μαλακά χάπια κάτω από τα πόδια μου.

Ένιωσα αμέσως καλύτερα. Όλα ήταν μια χαρά. Ήμουν σπίτι.

Η Ολίβια έσπρωξε με το κεφάλι της την παλάμη μου. Γέλασα

και τη σήκωσα. Αυτό με έκανε να νιώσω ακόμα καλύτερα. Όμως από πάνω μου, στη σοφίτα, τα πράσινα αγόρια έκαναν σαματά.

Την επόμενη μέρα ήμουν στην εφημερίδα. Ο τίτλος έγραφε: ΕΡΕΥΝΑ ΣΕ ΣΠΙΤΙ ΥΠΟΠΤΟΥ. Και να την η αφεντιά μου να στέκεται μπροστά στο σπίτι. Έφαξαν κι άλλα σπίτια, αλλά το άρθρο έδινε την εντύπωση ότι έφαξαν μόνο το δικό μου και φαντάζομαι ότι οι άλλοι άνθρωποι είχαν την εξυπνάδα να καλύψουν τα πρόσωπά τους. Χωρίς φωτογραφία δεν υπάρχει ιστορία. Έβαλαν τη φωτογραφία μου δίπλα σ' εκείνη του Μικρού Κοριτσιού με το Παγωτό Ξυλάκι, που ήταν ένα άρθρο από μόνη της.

Η φωτογραφία δεν έδειχνε το όνομα του δρόμου, αλλά θα πρέπει να τον αναγνώρισαν όλοι. Τα παράθυρα ήταν σπασμένα από πέτρες και τούβλα. Πάρα πολλά. Αμέσως μόλις άλλαζα το τζάμι, να σου άλλη μια πέτρα. Κόντευα να τρελαθώ. Συνέβη τόσες φορές, που στο τέλος τα παράτησα και κάρφωσα κόντρα πλακέ στα παράθυρα. Αυτό τους σταμάτησε. Δεν έχει και τόση πλάκα να πετάς πέτρες όταν δεν υπάρχει κάτι να σπάσεις. Έπαφα να βγαίνω στη διάρκεια της μέρας. Ήταν κακή εποχή.

Βάζω το Μικρό Κορίτσι με το Παγωτό Ξυλάκι –την εφημερίδα με τη φωτογραφία της θέλω να πω– στο ντουλάπι κάτω από τη σκάλα. Σκύβω για να τη χώσω κάτω κάτω στη στοίβα. Και τότε στο ράφι, μισοκρυμμένο πίσω από τον πύργο με τις εφημερίδες, το βλέπω – το κασετόφωνο.

Το αναγνωρίζω αμέσως. Είναι της Μαμάς. Παίρνω το μηχάνημα από το ράφι. Νιώθω παράξενα καθώς το αγγίζω, λες και κάποιος εκεί κοντά μου ψιθυρίζει κάτι, λίγο πιο δυνατά από το όριο της ακοής μου.

Υπάρχει ήδη μια κασέτα στο μηχάνημα, μισοχρησιμοποιημένη – περίπου το μισό της μιας πλευράς της έχει ηχογραφηθεί.

Είναι παλιά, με μια ριγέ κιτρινόμαυρη ετικέτα. Ο ξεθωριασμένος, επίσημος γραφικός της χαρακτήρας. Σημειώσεις.

Δεν ακούω την κασέτα. Ξέρω τι περιέχει. Πάντα υπαγόρευε φωναχτά τις σημειώσεις της. Η φωνή της σκάλωνε ανεπαίσθητα στα σύμφωνα· δεν μπορούσε να απαλλαγεί απ' αυτό. Στη φωνή της άκουγες θάλασσα. Ήταν γεννημένη πολύ μακριά αποδώ η Μαμά, κάτω από ένα σκοτεινό αστέρι.

Άσ' το εκεί, ξέχνα ότι το είδες, σκέφτομαι.

Έφαγα μια πίπλα και τώρα νιώθω πολύ καλύτερα. Στο κάτω κάτω, όλα αυτά έγιναν πριν από πολύ καιρό. Το φως δυναμώνει και η μέρα θα είναι όμορφη. Θα έρθουν τα πουλιά. Κάθε πρωί ξεχύνονται από το δάσος και προσγειώνονται στην πίσω αυλή μου. Κιτρινολαίμηδες, βασιλίσκοι, εμπερίζες, λοξίες, σπουργίτια, κοτσύφια, περιστέρια της πόλης. Η αυλή γεμίζει και γίνεται όμορφη. Μου αρέσει να τα χαζεύω. Έχω κάνει την τρύπα στο κόντρα πλακέ στο σωστό μέγεθος – έτσι μπορώ να βλέπω ολόκληρη την πίσω αυλή. Φροντίζω οι ταΐστρες να είναι γεμάτες και να υπάρχει νερό. Τα πουλιά ίσως υποφέρουν με τόση ζέστη.

Είμαι έτοιμος να κοιτάξω έξω, όπως κάνω κάθε μέρα, όταν το στομάχι μου σφίγγεται. Μερικές φορές τα σωθικά μου καταλαβαίνουν πράγματα πριν από το μυαλό μου. Αυτό είναι λάθος. Το πρωινό είναι πολύ ήσυχο. Λέω στον εαυτό μου να μην είναι αλλόκοτος, παίρνω μια βαθιά ανάσα και κολλάω το μάτι μου στην τρύπα.

Πρώτα βλέπω την κίσσα. Βρίσκεται στο κέντρο της πρασιάς. Τα πολύχρωμα φτερά της γυαλίζουν σαν να είναι λαδωμένα. Τινάζεται. Μια μακριά φτερούγα σχίζει τον αέρα, θέλει απεγνωσμένα να πετάξει. Τα πουλιά είναι παράξενα όταν βρίσκονται στο έδαφος. Δεν είναι φτιαγμένα για να μένουν ακίνητα πολλή ώρα.

Τα χέρια μου τρέμουν καθώς γυρίζω τα κλειδιά στα τρία μεγάλα λουκέτα της πίσω πόρτας μου. Κλανγκ, κλανγκ, κλανγκ. Ακόμα και τώρα καθυστερώ να τα κλειδώσω ξανά πίσω μου. Τα πουλιά είναι παντού στην αυλή, σκορπισμένα στο ξερό γρασίδι. Σκιρτούν, πιασμένα και αβοήθητα, πάνω σε κάτι που μοιάζει με κομμάτια από πισσόχαρτο. Πολλά είναι νεκρά, μπορεί και είκοσι. Κάποια άλλα όχι. Μετράω επτά καρδιές που χτυπάνε ακόμη. Παλεύουν να πάρουν ανάσα· οι μικρές μαύρες γλώσσες τους είναι σφιγμένες από τον πόνο.

Το μυαλό μου τρέχει σαν στρατός από μυρμήγκια, προς όλες τις κατευθύνσεις. Χρειάζομαι τρεις ανάσες για να βγάλω νόημα απ' αυτό που βλέπω. Τη νύχτα κάποιος ήρθε και έστησε ξόβεργες σε κάθε ταίιστρα, τις τύλιξε γύρω από τα συρμάτινα κλουβιά, τις ένωσε με τις μπάλες από λίπος που κρέμονται από το σκονινί. Όταν το ξημέρωμα τα πουλιά ήρθαν να φάνε, τα πόδια και τα ράμφη τους κόλλησαν.

Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι: φόνος, φόνος, φόνος... Ποιος θα μπορούσε να κάνει τέτοιο πράγμα στα πουλιά; Έπειτα σκέφτομαι: Πρέπει να καθαρίσω. Δεν μπορώ να αφήσω τη Λόρεν να τα δει.

Εκείνη η κεραμιδόγατα κάθεται στον κισσό δίπλα στον φράχτη από συρματοπλέγμα, με τα κεχριμπαρένια μάτια της καρφωμένα πάνω μου.

«Φύγε!» της φωνάζω. Της πετάω ό,τι βρίσκω πρόχειρο, που είναι ένα άδειο κουτάκι από μπίρα. Το κουτάκι δεν βρίσκει τον στόχο του και χτυπάει τον πάσσαλο του φράχτη με ένα ντανγκκκκκκ. Η γάτα φεύγει αργά, με το στρεβλό, αθόρυβο λίκνισμά της, λες και ήταν δικιά της ιδέα να φύγει.

Μαζεύω τα ζωντανά πουλιά. Κολλάνε μεταξύ τους στις χούφτες μου, δημιουργούν μια αεικίνητη μάζα. Μοιάζουν με τέρας βγαλμένο από εφιάλτη, πόδια και μάτια παντού, ράμφη που

ρουφάνε τον αέρα. Όταν προσπαθώ να τα διαχωρίσω, από τη σάρκα τους ξεκολλάνε πούπουλα. Τα πουλιά δεν βγάζουν κα- νέναν ήχο. Ίσως αυτό είναι το χειρότερο απ' όλα. Τα πουλιά δεν είναι σαν τους ανθρώπους. Ο πόνος τα κάνει να σιωπούν.

Τα παίρνω μέσα και δοκιμάζω ό,τι μπορώ να σκεφτώ για να διαλύσω την κόλλα. Αλλά έπειτα από λίγες μόνο προσπάθειες με το διαλυτικό καταλαβαίνω ότι απλώς κάνω τα πράγματα χειρότερα. Τα πουλιά κλείνουν τα μάτια τους και βαριανασαί- νουν από τις αναθυμιάσεις. Τώρα δεν ξέρω τι να κάνω. Η κόλ- λα είναι γερή σαν σίδερο. Τα πουλιά δεν μπορούν να ζήσουν, αλλά δεν έχουν πεθάνει κιόλας. Σκέφτομαι να τα πνίξω και έπειτα να τα κοπανήσω με ένα σφυρί στο κεφάλι. Κάθε ιδέα που κατεβάζω με κάνει και νιώθω πιο άσχημα. Σκέφτομαι να ξεκλειδώσω το ντουλάπι με το λάπτοπ. Ίσως να πάρω καμιά ιδέα από το ίντερνετ. Όμως δεν ξέρω πού να αφήσω τα πουλιά. Κολλάνε σε ό,τι αγγίζουν.

Έπειτα θυμάμαι κάτι που είδα στην τηλεόραση. Αξίζει τον κόπο να το προσπαθήσω, και έχουμε ξίδι. Χρησιμοποιώντας το ένα μου χέρι, κόβω ένα κομμάτι λάστιχο από τη μάνικα, παίρνω ένα μεγάλο τάπερ, μαγειρική σόδα και το λευκό ξίδι κάτω από τον νεροχύτη. Βάζω τα πουλιά προσεκτικά στο τάπερ, το κλεί- νω και περνάω το λάστιχο από μια τρύπα που ανοίγω στο πλαστικό καπάκι. Ανακατεύω τη μαγειρική σόδα και το ξίδι σε μια σακούλα και τη σφίγγω γύρω από το λάστιχο με ένα λα- στιχάκι. Τώρα είναι ένας θάλαμος αερίων. Ο αέρας μέσα στο τάπερ αρχίζει να αλλάζει και σιγά σιγά τα φτερά παύουν να σκιρτούν. Παρατηρώ το όλο πράγμα, επειδή ο θάνατος αξίζει έναν μάρτυρα. Ακόμα και για ένα πουλί. Είναι σχεδόν νεκρά, από τη ζέστη και τον φόβο. Ένα περιστέρι πεθαίνει τελευταίο· η ανάσα του γίνεται πιο ρηχή και έπειτα μένει ασάλευτο.

Ο Δολοφόνος με έχει κάνει τώρα κι εμένα δολοφόνο.

Κουβαλάω τα πτώματα στον σκουπιδοτενεκέ της πίσω αυλής. Πλαδαρά, ζεστά ακόμη σώματα, μαλακά στο άγγιγμα. Μια μηχανή του γκαζόν παίρνει μπροστά κάπου στο τετράγωνο. Η μυρωδιά από το κομμένο γρασίδι ταξιδεύει στον αέρα. Οι άνθρωποι ξυπνούν.

«Είσαι καλά, Τεντ;» Είναι ο Άντρας με τα Μαλλιά στο Χρώμα της Πορτοκαλάδας. Βγάζει κάθε μέρα το μεγάλο σκυλί του βόλτα στο δάσος.

«Ναι, ναι, μια χαρά» λέω. Ο άντρας κοιτάζει τα πόδια μου. Συνειδητοποιώ ότι δεν φοράω παπούτσια ή κάλτσες. Τα πόδια μου είναι λευκά και τριχωτά. Βάζω το ένα πάνω στο άλλο, αυτό όμως δεν με κάνει να νιώσω καλύτερα. Το σκυλί λαχανιάζει και με κοιτάζει με ανοιχτό στόμα. Σε γενικές γραμμές, τα κατοικίδια είναι καλύτερα από τους ιδιοκτήτες τους. Αισθάνομαι άσχημα για όλα αυτά τα σκυλιά, τις γάτες, τα κουνέλια και τα ποντίκια. Είναι αναγκασμένα όχι μόνο να ζουν με ανθρώπους αλλά και, ακόμα χειρότερα, να τους αγαπούν. Εντάξει, η Ολίβια δεν είναι κατοικίδιο. Είναι πολύ περισσότερα. (Ελπίζω όλοι να νιώθουν έτσι για τις γάτες τους.)

Όταν σκέφτομαι ότι ένας Δολοφόνος κόβει βόλτες γύρω από το σπίτι μου μες στο κρύο σκοτάδι και στήνει παγίδες στην αυλή μου —ίσως κρυφοκοιτάζει και μέσα, παρακολουθεί εμένα, τη Λόρεν και την Ολίβια με νεκρά μάτια σκαθαριού—, η καρδιά μου σφίγγεται.

Γυρίζω πίσω. Η Κυρία με το Τσιουάουα στέκεται κοντά μου. Βάζει το χέρι της στον ώμο μου. Αυτό είναι ασυνήθιστο. Κατά κανόνα, δεν αρέσει στους ανθρώπους να μ' αγγίζουν. Το σκυλί κάτω από τη μασχάλη της τρέμει, κοιτάζει γύρω του αλαφιασμένο με γουρλωμένα μάτια.

Στέκομαι μπροστά από το σπίτι της Κυρίας με το Τσιουάουα,

που είναι βαμμένο κίτρινο με πράσινη διακοσμητική κορνίζα. Νιώθω ότι έχω μόλις ξεχάσει κάτι ή ότι είμαι έτοιμος να το μάθω. Σύνελθε, λέω στον εαυτό μου. Μη φέρεσαι αλλόκοτα. Οι άνθρωποι προσέχουν το αλλόκοτο. Το θυμούνται.

«...ποπό, κοίτα το πόδι σου» λέει η γυναίκα. «Πού είναι τα παπούτσια σου;» Τον ξέρω καλά αυτό τον τόνο. Οι μικρόσωμες γυναίκες θέλουν να φροντίζουν τους μεγάλους άντρες. Μυστήριο πράγμα. «Πρέπει να προσέχεις τον εαυτό σου, Τεντ» λέει. «Η μητέρα σου θα ανησυχούσε πολύ για σένα».

Βλέπω ότι το πόδι μου είναι υγρό – αφήνει έναν σκούρο κόκκινο λεκέ πάνω στο τσιμέντο. Κάτι θα πρέπει να πάτησα. «Κυνηγάω αυτή την παλιόγατα» λέω. «Δηλαδή την κυνηγούσα. Δεν θέλω να φτάσει τα πουλιά στην αυλή μου». (Δεν πετυχαίνω πάντα τους σωστούς χρόνους. Νιώθω λες και όλα συμβαίνουν στο τώρα και μερικές φορές ξεχνάω ότι έχουν ήδη συμβεί.)

«Είναι μεγάλος μπελάς αυτή η γάτα» λέει. Τα μάτια της φωτίζονται από ενδιαφέρον. Της έχω δώσει κάτι άλλο να νιώσει. «Αυτό το γατί είναι σκέτη μαστιγα. Ο δήμος θα πρέπει να φροντίζει τις αδέσποτες γάτες όπως κάνει και με τα άλλα παράσιτα».

«Α, συμφωνώ» λέω. «Βεβαίως».

(Δεν θυμάμαι ονόματα, αλλά έχω τις δικές μου μεθόδους για να κρίνω και να θυμάμαι τους ανθρώπους. Η πρώτη είναι: Θα είναι καλοί με τη γάτα μου; Δεν υπάρχει περίπτωση να αφήσω αυτή τη γυναίκα να πλησιάσει την Ολίβια.)

«Τέλος πάντων, ευχαριστώ» λέω. «Τώρα νιώθω καλύτερα».

«Ωραία» λέει. «Γιατί δεν περνάς αύριο για τσάι; Θα φτιάξω μπισκότα».

«Δεν μπορώ αύριο».

«Καλά λοιπόν, κάποια άλλη στιγμή. Γείτονες είμαστε. Πρέπει να φροντίζουμε ο ένας τον άλλο».

«Το ίδιο λέω κι εγώ». Είμαι ευγενικός.

«Έχεις ωραίο χαμόγελο, Τεντ, το ξέρεις; Θα πρέπει να το χρησιμοποιείς πιο συχνά».

Τη χαιρετάω και φεύγω κουτσαίνοντας· προσποιούμαι έναν πόνο που δεν νιώθω, προσέχω να μην πατάω με δύναμη το ματωμένο μου πόδι μέχρι να σιγουρευτώ ότι εκείνη έχει στρίψει στη γωνία.

Η Κυρία με το Τσιουάουα δεν προσέχει ότι φεύγω, πράγμα που είναι καλό. Έχασα χρόνο, αλλά όχι πάρα πολύ, ελπίζω. Το πεζοδρόμιο είναι ακόμη ζεστό κάτω από τις πατούσες μου, όχι όμως καυτό. Η μηχανή του γκαζόν συνεχίζει να βουίζει κάπου στο τετράγωνο, η μυρωδιά από το κομμένο γρασίδι απλώνεται βαριά και πράσινη στον αέρα. Ίσως κάνα δυο λεπτά. Όμως δεν θα έπρεπε να έχει συμβεί στον δρόμο. Και έπρεπε να έχω φορέσει παπούτσια φεύγοντας από το σπίτι. Αυτό ήταν λάθος.

Καθαρίζω το χτυπημένο μου πόδι με απολυμαντικό από ένα πράσινο πλαστικό μπουκάλι. Νομίζω ότι προορίζεται για πατώματα ή πάγκους, όχι για ανθρώπινο δέρμα. Το πόδι ύστερα από αυτό δείχνει πολύ χειρότερα· η επιδερμίδα είναι κόκκινη και ερεθισμένη. Σίγουρα θα πονούσε αν μπορούσα να το νιώσω. Όμως τουλάχιστον τώρα η πληγή είναι καθαρή. Τυλίγω το πόδι μου με γάζα. Έχω πολλές γάζες και επιδέσμους στο σπίτι. Συμβαίνουν πολλά ατυχήματα.

Τα χέρια μου κολλάνε μετά, λες και κάτι έχει μείνει πάνω τους, κάτι που μοιάζει με τσίχλα ή θάνατο. Θυμάμαι να διαβάζω κάπου ότι τα πουλιά έχουν ψείρες. Ή μπορεί να ήταν και τα φάρια. Καθαρίζω και τα χέρια μου με το καθαριστικό για τα πατώματα. Τρέμω. Παίρνω το χάπι που θα έπρεπε να είχα πάρει πριν από λίγες ώρες.

Σαν σήμερα, πριν από έντεκα χρόνια, εξαφανίστηκε το Μικρό

Κορίτσι με το Παγωτό Ξυλάκι. Σήμερα το πρωί κάποιος σκότωσε τα πουλιά μου. Ίσως αυτά τα δύο γεγονότα να μην έχουν σχέση μεταξύ τους. Ο κόσμος είναι γεμάτος πράγματα που δεν βγάζουν νόημα. Μπορεί όμως και να συνδέονται. Πώς ήξερε ο Δολοφόνος ότι ταΐζω όλα αυτά τα πουλιά στην αυλή μου τα ξημερώματα; Ξέρουν τη γειτονιά; Αυτές οι σκέψεις δεν με κάνουν να νιώθω καλά.

Φτιάχνω μια λίστα. Γράφω πάνω πάνω: Ο Δολοφόνος. Δεν είναι μεγάλη λίστα.

*Ο Άντρας με τα Μαλλιά στο Χρώμα της Πορτοκαλάδας
Η Κυρία με το Τσιουάουα
Ένας ξένος*

Γλείφω την άκρη του μολυβιού μου. Το πρόβλημα είναι ότι δεν ξέρω τόσο καλά τους γείτονες. Η Μαμά τούς ήξερε. Αυτή ήταν η ειδικότητά της, να σαγηνεύει τους ανθρώπους. Όταν όμως βλέπουν εμένα, αλλάζουν πεζοδρόμιο. Τους έχω δει να κάνουν μεταβολή και να φεύγουν βιαστικοί. Έτσι, αυτή τη στιγμή ο Δολοφόνος θα μπορούσε να βρίσκεται εκεί έξω, κάνα δυο σπίτια πιο κάτω, να τρώει πίτσα ή δεν ξέρω και γω τι και να με κοροϊδεύει. Προσθέτω στη λίστα:

*Ο Άνθρωπος-Ενυδρίδα ή η σύζυγός του ή τα παιδιά τους
Οι άντρες που ζουν μαζί στο μπλε σπίτι
Η Κυρία που Μυρίζει σαν Ντόνατ*

Σχεδόν όλοι οι άνθρωποι που ζουν στον δρόμο.

Δεν πιστεύω ότι κάποιος από όλους αυτούς είναι ο Δολοφόνος. Ορισμένοι, όπως η οικογένεια των ενυδρίδων, λείπουν τώρα σε διακοπές.

ΒΡΑΒΕΙΟ AUGUST DERLETH 2022

στην κατηγορία
ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ

★★★★★

Ένα βιβλίο που θα σας κρατήσει σε εγρήγορση ως την τελευταία σελίδα με τα απίστευτα μυστικά του. Έχω να διαβάσω κάτι τόσο συναρπαστικό από *Το κορίτσι που εξαφανίστηκε*.

Stephen King, συγγραφέας

★★★★★

Τέτοια βιβλία βγαίνουν μια φορά στα χίλια χρόνια. Θα έλεγα ότι το ρούφηξα, αλλά η αλήθεια είναι ότι μου είχε κόψει την ανάσα.

Joanne Harris, συγγραφέας

★★★★★

Αυτό το αριστοτεχνικό μυθιστόρημα τρόμου είναι ένα συναισθηματικό χαστούκι που αφήνει σημάδι.

Publishers Weekly

★★★★★

Ένα ανατριχιαστικό, πανέμορφο αριστούργημα στον χώρο του σασπένς.

Joe Hill, συγγραφέας

★★★★★

Γεμάτο ανατροπές, αυτό το υψηλών προδιαγραφών γοτθικό θρίλερ θα κάνει τεράστια επιτυχία.

Guardian

★★★★★

Ίσως η πιο πανούργα ψυχολογική μελέτη στα χρονικά του τρόμου – ένα βιβλίο που κρύβει μυστικά τόσο θλιβερά όσο και αποκρουστικά.

Esquire

ISBN: 978-618-03-2843-1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82843

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book